

Căutam pacea

Alicia Simpson

Această mărturie este un rezumat al autobiografiei lui Alicia Simpson, publicată în 1989 și care reia o relatare orală înregistrată înainte de moartea ei. Alicia dorea să fie fidelă în consemnarea a tot ce făcuse Dumnezeu pentru ea. Ea vorbește mai întâi de experiența ei de la mănăstire, apoi de viața ei în Marea Britanie, între Primul și Al Doilea Război Mondial. Ea povestește tragediile și decepțiile care au afectat-o, eșecurile pe plan uman, și își exprimă profunda recunoștință față de Domnul, care a intervenit ca să-i transforme întreaga viață. Alicia proclamă realitatea prezentă a siguranței: puterea transformatoare a lui Dumnezeu este disponibilă tuturor celor care Îl caută.

Amintiri din copilărie

M-am născut într-o familie catolică. În timpul copilăriei n-am cunoscut decît maltratări din partea mamei mele, a tatălui meu, apoi a tatălui vitreg, care mă teroriza. Părinții mei erau bine cunoscuți în mediul afacerilor și al muzicii. Cruzimea lor față de mine n-a fost descoperită niciodată.

Cînd am împlinit vîrsta de a merge la școală am fost trimisă la o școală cu internat condusă de niște călugărițe consacrate „Sfintei Fecioare Maria“. Închinarea adusă Doamnei Noastre era centrul învățaturii date de ele. Ele nu încetau să ne repete că odată ce ți-ai spovedit păcatele preotului, salvarea depindea aproape în întregime de mijlocirea Mamei lui Dumnezeu. Noi ne adresam ei, enumerîndu-i numeroasele titluri onorifice cu ajutorul mătâniilor.

La 18 ani am făcut o tentativă disperată de sinucidere. Încă nu ajunsesem la majorat, dar mama a refuzat să mă primească acasă. Atunci am fost pusă

sub tutela unui educator catolic. Neavînd nici cămin, nici prieteni, nici bani, am fost de acord să mă duc să trăiesc într-o mănăstire, căci, potrivit educatorului, acesta ar fi fost locul ideal pentru refacerea sănătății mele.

La mănăstire

Cînd omul acesta m-a adus la mănăstire, eram departe de a bănuî că nu voi mai vedea lumea exterioară înainte de a împlini 36 de ani. În această „casă religioasă“ nu se cunoștea nici iubirea creștină, nici mila, nici bunătatea, nici grija pentru altul. Trebuia să muncim din greu, să suportăm condiții de viață în privința cărora prefer să păstrez tăcerea și să suferim pedepse aspre. Trebuia să facem penitență pentru a încerca să merităm iertarea păcatelor noastre. Eram obligate să lucrăm într-o tăcere absolută, și chiar cînd ne luam masa sărăcăcioasă trebuia să tăcem și să ascultăm citindu-se din viețile sfinților.

Doar duminica aveam dreptul să citim o carte la alegerea noastră, dar dacă eram pedepsite ne era retras acest privilegiu. Nu ni se propuneau decît cărți romano-catolice. În toți acești ani în care am stat închisă în mănăstire n-am văzut niciodată un ziar. Nimeni nu știa ce se petrecea în exterior.

Cînd am înțeles că am fost înșelată, mi-am revenit în fire. Am realizat că viața era un bun prețios de care trebuia să mă agăț, în speranța de a ieși într-o bună zi din locul acesta. Dar presupunînd că voi putea ieși, unde să mă duc? Călugărițele știau foarte bine că nu aveam prieteni și că nimeni nu ȳa veni să mă revendice. Am sfîrșit prin a mă resemna să rămîn acolo pînă la capătul zilelor mele.

M-am întors spre singura mîngîiere care îmi rămînea: – religia, care consta în esență din a mă ruga înaintea statuilor și icoanelor „Sfintei Fecioare“ sau ale sfinților. Ca o bună catolică ce eram, eram convinsă că aceste practici erau mijlocul de a ajunge la pacea cu Dumnezeu. Dar, în realitate, alergam spre o ȳintă care părea să se îndepărteze fără încetare.

Căutarea mea după pace

În această mănăstire mi s-a acordat în final titlul de Copilă a Mariei ca răsplată pentru buna mea purtare. Totuși, în pofida acceptării privațiunilor vieții mele ca penitență pentru ceea ce făcusem, în pofida tuturor eforturilor mele, nu aveam pacea cu Dumnezeu. Niciodată nu aveam siguranța că păcatele mele erau iertate. Indiferent ce făceam, rămînea o barieră între mine și

o Ființă supremă de temut, acolo sus în cer... Ce frică mi-era de El!

Anii treceau, și eu am pierdut noțiunea timpului. Nu-mi amintesc la ce vîrstă am început să doresc să devin călugăriță. Dar un lucru este sigur, eram convinsă că dacă intram în călugărie pentru a duce o existență în întregime consacrată Domnului voi ajunge să cîștig iertarea păcatelor mele și să găsesc drumul bun spre pacea cu Dumnezeu.

Dar cum să devin călugăriță cînd nu aveam bani? Într-adevăr, femeile și tinerele care voiau să intre în ordinele călugărești trebuiau în general să aducă o zestre, căci urmau să devină „mirese ale lui Cristos“. Eu nu aveam nici-un bănuț măcar. Nu aveam profesie, prieteni, părinți, nu aveam pe nimeni care să acționeze în favoarea mea, eram ultima persoană care ar fi putut fi primită într-un ordin călugăresc.

În final, mi s-a permis să-mi formulez cererea în prezența maicii starețe. Spre marea mea bucurie, aceasta mi-a răspuns că un anumit ordin accepta persoane ca mine. Era de altfel singurul. Era vorba despre Al Treilea Ordin* al Carmelitelor, ale cărui călugărițe trăiau în mănăstire și se dedicau în esență penitențelor. Am fost deci transferată în cealaltă mănăstire, unde am primit numele de „Sora Magdalena a Patimilor“. Cînd am intrat acolo eram plină de entuziasm și idealism, dar n-am găsit nici acolo modul de viață pe care îl speram. Nici aici n-am găsit ce căutam: pacea cu Dumnezeu.

Primii pași spre libertate

Religia îmi dădea mai ales impresia că este o mare „punere în scenă“. Era atît de puțină autenticitate! În străfundul inimii mele aspiram la o viață mai profundă. Suspinam după realități imperceptibile, fără să știu ce vreau cu adevărat. Mă simțeam stingherită, nemulțumită, dar nu cunoșteam motivul acestei stări. În forul meu interior, eram convinsă că nu acolo era locul meu.

În epoca aceea era ceva scandalos ca o călugăriță închisă în mănăstire să „revină în lume“ după ce a purtat veșmîntul și a primit titlul de „mireasă a lui Cristos“. Dar eu încă nu-mi rostisem jurămintele finale, și nimic nu mă putea determina s-o fac. Am început să-mi pun întrebări în privința supunerii față de superioarele noastre și a multor altor lucruri. Cum mă găseam într-o țară protestantă și încă nu-mi rostisem jurămintele definitive nu puteam fi ținută în mănăstire împotriva voinței mele, dar a trebuit să trec peste multe

* Asociație religioasă afiliată unui ordin, ai cărui membri trăiesc în lume, dar respectă regulamentul acestui ordin - n.ed.

obstacole înainte de a putea pleca cu adevărat.

La 36 de ani am părăsit mănăstirea ca să descopăr o lume în care războiul făcea ravagii. M-am regăsit în inima Londrei, unde aveau loc cele mai multe bombardamente. Dar acela era primul meu pas spre pacea cu Dumnezeu. În ochii „Sfintei Mame Biserica“ eram în dizgrație. În ce mă privea, eram scîrbită de religie, care nu-mi adusese nimic.

Aproape imediat am aflat că cei de vîrsta mea erau chemați la serviciul obligatoriu pe timp de război. Nevrînd să lucrez în industria de armament, am fost trimisă într-o uzină de avioane. Eram plină de amărăciune, deziluzionată, singură, fără prieteni, fără domiciliu și fără resurse. În plus, mai era și tensiunea provocată de bombardamente. Aproape indiferentă, vedeam clădirile prăbușindu-se în jurul meu. Dar, de multe ori, viața mi-a fost cruțată, și umbra morții s-a îndepărtat așa cum venise. Dumnezeu nu dorea să mor sub bombe, atunci cînd nu știam nimic despre calea salvării.

O căsătorie nefericită

Din cauza serviciului obligatoriu, am fost transferată în Scoția. După cîțva timp am făcut cunoștință cu un văduv, care m-a cerut în căsătorie. Era pentru prima dată în viață cînd mi se oferea o șansă de securitate, un cămin al meu propriu, un nume, o posibilitate de a mă stabili și integra undeva. Era dificil să refuz o asemenea ofertă. Acest bărbat era protestant, extrem de religios, prezbiter* în biserica lui, dar nu cunoștea mai mult ca mine calea salvării.

Am acceptat, dar lucrurile au mers din rău în mai rău, și regretam amar nică să acceptasem pripit această propunere de căsătorie. Mă gîndeam că teribilul eșec al vieții mele conjugale era o pedeapsă a Domnului, întrucît mă căsătorisem cu un om care nu aparținea Bisericii Romano-Catolice. Cu cît mă gîndeam mai mult la aceste lucruri, cu atît năzuiam să încerc încă o dată să „mă pun în ordine“ cu Dumnezeu.

Fuga

Într-o zi, atunci cînd soțul meu era plecat la pescuit pentru sfîrșitul săptămîinii, m-am dus la Manchester.** Eu nu cunoșteam acest oraș, dar știam că

* În Bisericile rezultate ca urmare a Reformei, membru al unui comitet care îl asistă pe pastor și veghează asupra bunului mers al lucrării din biserica locală – n.ed.

** Oraș mare în nord-estul Angliei – n.ed.

acolo se găsea o mănăstire care aparținea ordinului pe care îl părăsisem. I-am povestit maicii starețe istoria mea, i-am împărtășit marea dorință de a mă sponvedi și intenția de a rămîne la mănăstire, de data aceasta cu folos.

Pe urmă, am petrecut trei sau patru zile într-o cămăruță. Maica stareță n-a revenit să mă vadă, iar episcopul (care trebuia consultat, pentru că în ochii legii eram căsătorită) n-a răspuns. Într-o după-amiază, în timp ce citeam viața unui sfînt, am avut convingerea că trebuia să mă întorc la soțul meu. Mi-am pus cîteva lucruri în valiză, apoi, luîndu-mi mantoul și pălăria, am ieșit pe poarta mare. Tot convinsă că trebuia să mă întorc la soțul meu, i-am trimis o telegramă rugîndu-l să vină să mă caute în gara centrală din Glasgow. Dacă nu venea, nu aveam cu ce să cumpăr un bilet de autobuz ca să mă duc acasă. Din fericire, cînd trenul a intrat în gară, l-am zărit așteptîndu-mă pe peron! Era atît de ușurat să mă vadă, că nici nu m-a întrebat de unde veneam. Încă o dată, încercasem să fac pace cu Dumnezeu, dar printr-un mijloc rău. „Există o cale care pare dreaptă unui om, dar la capătul ei sunt căile morții“ (Proverbe 14:12).

Un răgaz de scurtă durată

Soțul meu și cu mine am discutat împreună și am decis să facem eforturi ca să ne înțelegem mai bine. De dragul soțului meu am acceptat să iau parte la serviciul divin din biserica lui. Dar era un simplu gest din partea mea; nu trebuia să creadă că o să mă unesc la închinare cu acești „eretici“ și o să ating Biblia, această carte interzisă! În inimă eram încă o romano-catolică convinsă și nu știam nimic despre salvare sau despre noua viață care se găsește în Iesus Cristos.

Încă o dată, căsnicia noastră mergea prost. Disperată, am început să fac planuri ca să fug din nou. De data aceasta nu se mai punea problema să mă duc într-o mănăstire. Doream să caut toate lucrurile pe care căsnicia mea nu mi le dăduse. Singurul lucru care mă reținea era lipsa banilor.

Intervenția divină

În această situație disperată, Dumnezeu a intervenit. Eram complet rătăciți și unul și altul: pe de o parte, un bărbat religios care nu știa că era pierdut, iar pe de altă parte o fostă călugăriță care știa bine că era neputincioasă. Dar oare nu ne spune Iesus că a venit să caute și să salveze exact ce era pierdut (Luca 19:10)? El n-a venit să-i cheme la pocăință pe cei drepecți, ci pe cei

păcătoși. Oare nu ne zice El că este Păstorul cel Bun și că e gata să le lase pe cele nouăzeci și nouă de oi în țarc ca să pornească în căutarea unei singure oi rătăcite? „Căci așa vorbește Domnul: Iată, voi avea Eu Însumi grijă de oile Mele și le voi căuta“ (Ezechiel 34:11).

Cu mîna Sa puternică, Dumnezeu a dirijat împrejurările vieții noastre fără ca noi să ne dăm seama de lucrul acesta. Un anumit predicator trebuia să vină în Scoția pentru o campanie de evanghelizare. Eu eram destul de puțin interesată de aceasta. Ce mesaj putea să aducă omul acesta țării noastre? În final, am renunțat, pentru o clipă, să mai fug de acasă.

Cînd a venit ziua, am plecat cu un autobuz închiriat de biserica noastră ca să ascult acest predicator. Niciodată nu mai asistasem pînă atunci la o mare întrunire evanghelică. Nu aveam deci nici cea mai vagă idee despre ce mă aștepta. Ajunsă acolo, am văzut o pancardă mare pe care scria aceste cuvinte: „Eu sunt calea, adevărul și viața“. Și, pentru prima dată, am auzit zicîndu-se: „Trebuie să vă nașteți din nou“. Predica era bazată pe Biblie, contrar la tot ce auzisem eu pînă atunci. Mi s-a trezit interesul și mi-am pus tot felul de întrebări. Puteai fi salvat în afara Bisericii Romano-Catolice? Acest evanghelist afirma că îți puteai obține salvarea de păcate crezînd în lucrarea îndeplinită a lui Cristos pe Golgota, nu prin apartenența la vreo biserică oarecare. Toată pregătirea mea, toată în doctrinarea mea negau o asemenea posibilitate. Dar predicatorul nu înceta să ne spună că trebuia să ne pocăim și să venim la Cristos pentru a obține iertarea păcatelor. Cine avea deci dreptate?

Nu se mai punea problema să fug de acasă. M-am întors să-l ascult pe acest predicator, de zece ori în total. Era a patra încercare a mea de a găsi calea păcii cu Dumnezeu.

Cu toate acestea, nu în aceste întruniri L-am acceptat pe Domnul Iesus Cristos, și anume din două motive: pe de o parte mi-era teamă de soțul meu, și pe de altă parte mi-era și mai mare teamă să mă alătur unor eretici. În pofida temerilor mele, cel mai important lucru din viața mea era acum să încerc să descopăr adevărul. Nimic altceva nu mai conta.

O salvare glorioasă

Trei luni mai tîrziu, această campanie de evanghelizare a avut o urmare. Tot în căutare de răspunsuri la chestiunile care mă tulburau, am luat parte la întrunirile care aveau loc în orașul vecin. M-am dus seară de seară, și aceste cuvinte din Psalmul 107 au devenit realitate pentru mine: „Atunci au stri-

gat la Domnul în necazul lor, și El i-a scăpat din nenorocirile lor“ (v.6).

În sîmbăta următoare, soțul meu a plecat la pescuit toată ziua. Cît despre mine, am asistat la seara de evanghelizare. În timp ce predicatorul vorbea, am avut certitudinea că, prin moartea Sa, Domnul Iesus rezolvase odată pentru totdeauna problema păcatului meu. Am știut că El a făcut pe cruce o is-pășire completă. Mi-am pus credința în El și în lucrarea Sa de salvare perfectă. Povara mi-a fost luată, și eu am primit iertarea păcatelor mele. În sfir-șit, găsisem cu adevărat calea păcii cu Dumnezeu!

În seara aceea am avut o discuție cu predicatorul, care m-a sfătuit să încep să citesc în Biblié în fiecare zi și să-i spun soțului meu că tocmai găsisem salvarea în Iesus. Nu știu de care mă temeam mai mult dintre aceste două lucruri! Aveam 40 de ani, și pentru mine Biblia fusese totdeauna o carte interzisă, pe care n-o deschiseseam nici măcar o dată în viață.

Soțul meu a venit la miezul nopții, căci trenul lui avusese întârziere. Era epuizat, și îi era rece și foame. Eu l-am întâmpinat în pragul ușii și l-am anunțat că, de acum, eram salvată. Cu siguranță că nu acesta era momentul potrivit! În ziua următoare am deschis Biblia în timp ce soțul meu era la lu-cru și am citit un capitol în care se spunea că cutare a fost tatăl lui cutare; practic n-am înțeles nimic.

În deșert

Cei trei ani care au urmat au semănat cu un deșert. Viața mi se schimbese total, și știam care-mi erau îndatoririle de soție. Dar, spiritualicește vorbind, eram o creștină de abia născută din nou fără ajutor sau încurajare din partea vreunui predicator, biserici sau comunități evanghelice.

În plus, era și împotrivirea soțului meu, care nu înțelegea nimic din ce mi se întâmplase. Totuși, m-am luptat și am perseverat zi de zi, continuînd să ci-tesc Biblia, mai ales în Noul Testament, pe care îl înțelegeam mai bine. Și lumina a venit. Dumnezeu „a ridicat pentru mine o masă în deșert“ (cf. Psal-mul 79:19).

Uneori, eram cuprinsă de panică la gîndul că o luasem poate pe un drum greșit. Totuși, Domnul m-a făcut să am o siguranță deplină în privința infaili-bilității Cuvîntului Său, care „te poate face înțelept spre salvare prin credința care este în Cristos Iesus“ (2.Timotei 3:15). M-am prins de adevărul care mă eliberase și am putut să experimentez ceea ce se spune în Proverbe 3:6: „Re-cunoaște-L în toate căile tale, și El îți va îndruma cărările“.

Întîlnire cu alți credincioși

Prin citirea Cuvîntului lui Dumnezeu s-a născut în mine dorința de a mă boteza după modelul biblic. Nu știam cum să procedez, dar într-o zi, într-un ziar local, am citit aceste cuvinte: „Biserică baptistă“. Într-o duminică, atunci cînd soțul meu era la lucru, m-am dus la serviciul lor de seară. De la bun început am înțeles că acesta era locul meu, căci acolo se predica Cuvîntul lui Dumnezeu. Era pentru prima dată că auzeam o predică după seara aceea de evanghelizare în cursul căreia mă convertisem, cu trei ani mai înainte. Cînd am intrat, ușierul a dat mîna cu mine; așa ceva nu mi se mai întîmplase niciodată.

Cînd soțul meu a aflat unde am fost, și-a manifestat dezacordul: nu aveam voie să frecventez decît biserica în care era el prezbiter. Dar, în acest punct, eram hotărîtă să nu cedez. Puțin mai tîrziu, am cerut pastorului bisericii pe care o frecventam să mă boteze. El era de acord, dar mi-a cerut să-i spun soțului meu despre lucrul acesta și să-l invit la serviciul de botez. Drept răspuns, i-am zis: „Vă rog, haideți să vorbiți dumneavoastră cu el“.

Revenită acasă, i-am spus soțului meu că pastorul baptist o să-i facă o vizită. Cînd acesta a venit, spre marea mea uimire, soțul meu s-a așezat și a ascultat tot ce avea el să-i spună. Pentru prima dată era interpelat cu privire la chestiunea salvării, la diferența între faptul de a fi membrul unei biserici și acela de a deveni, prin nașterea din nou, membru al Corpului lui Cristos. Pastorul l-a invitat să vină la botezul meu și, spre uluirea mea, el a acceptat.

Dumnezeul care salvează

Ziua botezului meu a sosit. Prima jumătate a serviciului divin a trecut, iar predica fusese rostită. Ea nu avea ca punct central botezul, ci salvarea. În planul Său perfect pentru fiecare dintre viețile noastre, Dumnezeu intervine cu adevărat la momentul cel mai potrivit. Cînd m-am cufundat în această apă care reprezintă moartea cu Cristos, soțul meu a crezut. El a acceptat salvarea și a trecut de la moarte la viață. Intrînd în această biserică, el era mort în păcatele sale, dar cînd a ieșit din ea era viu pentru eternitate!

Fără să știu ce s-a întîmplat, mă temeam la gîndul de a lua autobuzul pentru a mă întoarce acasă împreună cu John. Ca un scoțian tipic, a așteptat un anumit timp înainte de a-mi vorbi despre schimbarea intervenită în viața lui. Dar, în duminica următoare ședeam unul lîngă altul în acea biserică. Noi eram una în Cristos.

După o lună, a trecut și el prin apa botezului. Dumnezeu ne-a salvat pe amândoi în mod individual în momentul pe care îl fixase El Însuși. Lucrul acesta ne-a salvat căsnicia, ne-a reconciliat cu Sine și unul cu altul. De acum eram cu adevărat uniți în Dumnezeu. Căsnicia noastră, care fusese atît de aproape de naufragiu, era în prezent fondată pe Stîncă. „El i-a condus pe calea dreaptă, pentru ca să ajungă într-un oraș locuibil“ (Psalmul 107:7).

Pacea îmi umple inima

La puțin timp după convertirea sa, soțul meu și-a pierdut locul de muncă și n-a mai lucrat niciodată. Cîteva luni mai tîrziu s-a descoperit că avea o boală mortală. În luna februarie 1971, John s-a dus în prezența Domnului său. El a ajuns înaintea mea în „orașul locuibil“. „El i-a făcut să iasă din întinericul și umbra morții și le-a rupt legăturile“, scrie în Psalmul 107:14.

Dumnezeu m-a scos din teamă și sclavie ca să mă aducă la libertate glorioasă și la cunoașterea modului de a „mă închina Lui în spirit și în adevăr“ (Ioan 4:24). Împreună cu cerșetorul din Evanghelia după Ioan, pot și eu să spun: „Știu un lucru: că eram orb, și acum văd“ (Ioan 9:25). Eu am experimentat că Dumnezeu este atotputernic pentru a interveni în situații disperate.

Poate că unii cititori au impresia că situația lor nu poate fi mai rea, sau că fiecare zi trăită în căsnicia lor este o luptă pentru supraviețuire... Poate că alții cred că au făcut tot ce trebuie pentru a ajunge în cer, doar pentru că numele lor figurează într-un registru de biserică. Oricare ar fi nevoile și dificultățile tale, pot să te asigur că în ochii lui Dumnezeu nicio situație nu este fără speranță. El poate rezolva orice problemă, chiar și cele care ni se par absolut fără ieșire. El poate să-ți dea o viață glorioasă și satisfăcătoare de pace, pe care lumea n-o poate da: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea... Să nu vi se tulbure inima și să nu se alarmeze“ (Ioan 14:27).